MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
Pracoviště Hybernská 18, Praha 1
obálka:
Došlo dne: 24 -01- 2017
kniha
příloh
podpis

Městský soud v Praze
Pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Čj.: 8A 70/2016-99

V Praze dne 21. ledna 2017

Věc: **Písemné vyjádření dle § 34 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, ve věci sp. zn. 8A 70/2016-99**

V návaznosti na dopisem Městského soudu v Praze ze dne 9. prosince 2016, kterým jsem byl vyrozuměn o řízení ve věci sp. zn. 8A 70/2016-99 vedené žalobcem Sodales Solonis z. s., IČ: 22848347, Bratří Nejedlých 335, Žebrák, proti žalovanému Ministerstvu průmyslu a obchodu ČR, Na Františku 1039/2 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. dubna 2016, čj. MPO 16835/16/10200/01000, Vám oznamuji, že budu v řízení ve věci 8A 70/2016-99 uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní").

Zároveň předkládám následující písemné vyjádření ve smyslu § 34. odst. 3 soudního řádu správního, které naleznete v příloze tohoto dopisu.

Dále bych chtěl požádat, aby mi veškerá korespondence týkající se řízení ve věci sp. zn. 8A 70/2016-99 byla doručována na následující adresu pro doručování: Ing. Petr Očko, Ph.D, [redacted]. ADRESA doc

Děkuji.

Počet příloh: 1 - Písemné vyjádření dle § 34 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci sp. zn. 8A 70/2016-99, (12 stran)

S pozdravem

Ing. Petr Očko, Ph.D

Trvale bytem: [redacted]

Adresa pro doručování: [redacted]

Městský soud v Praze
Pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1
Čj.: 8A 70/2016-99

Písemné vyjádření dle § 34 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů,

předkládané Ing. Petrem Očkem, Ph.D.

ve věci sp. zn. 8A 70/2016-99

vedené žalobcem Sodales Solonis z. s., IČ: 22848347, Bratří Nejedlých 335, Žebrák, proti žalovanému Ministerstvu průmyslu a obchodu ČR, Na Františku 1039/2 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. dubna 2016, čj. MPO 16835/16/10200/01000

Dopisem Městského soudu v Praze ze dne 9. prosince 2016, který mi byl doručen 27. 12. 2016, jsem byl vyrozuměn o řízení ve věci sp. zn. 8A 70/2016-99 vedené žalobcem Sodales Solonis z. s., IČ: 22848347, Bratří Nejedlých 335, Žebrák, proti žalovanému Ministerstvu průmyslu a obchodu ČR, Na Františku 1039/2 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. dubna 2016, čj. MPO 16835/16/10200/01000. Zároveň jsem byl vyzván, abych oznámil, zda budu v dotčeném řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní").

Ve lhůtě stanovené Městským soudem v Praze ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu soudního k oznámení uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení tímto oznamuji, že budu v řízení ve věci 8A 70/2016-99 uplatňovat práva osoby zúčastněné na tomto řízení. Zároveň předkládám následující písemné vyjádření ve smyslu § 34. odst. 3 soudního řádu správního.

I. ÚVOD

1. Úvodem musím konstatovat, že nesouhlasím se závěry žalobce v žalobě a plně podporuji dosavadní postup a závěry žalovaného, tj. Ministerstva

průmyslu a obchodu ČR. Nedomnívám se, že by žalovaný postupo
nezákonně, jak tvrdí žalobce. Žalovaný ve svých rozhodnutích – a to
rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. dubna 2016, čj. MP
16835/16/10200/01000, proti kterému směřuje tato žaloba, tak v rozhodnut
které mu předcházelo - týkajících se žádosti o informace podané žalobcem dle
zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění
pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 106/1999 Sb."), uvedl dostatečné
důvody pro svůj postup. Žalobce považuje tento postup za rozporný
s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č.j. 8 As
55/2012-62.

2. Výše uvedený judikát Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS") je mi znám, avšak zde učiněné závěry nejsou dle mého názoru v souladu základních práv a svobod (čl. 10 odst. 2 a 3), Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 8) a Listiny základních práv Evropské unie (čl. 7 a 8).

3. Přijetí všech závěrů NSS ohledně zveřejňování platů v rozsudku ve věci č.j. 8 As 55/2012-62 bez dalšího, jak navrhuje žalobce, by mělo velmi citelné negativní dopady na mé soukromí, zejména s ohledem na fakt, že plat, který mi byl vyplácen žalovaným, byl mým hlavním zdrojem příjmů (neb § 81 zákona č. 234/2014 Sb., zákona o státní službě, vylučuje řadu jiných příjmů). Jejich zveřejnění by tak znamenalo naprosto konkrétní představu o mých majetkových poměrech, což považuji za značné narušení mého soukromí. Již nyní cítím velmi nepříjemně skutečnost, že je vedeno soudní řízení, které se týká zveřejnění mého platu a odměn v době mého působení na Ministerstvu průmyslu a obchodu. V případě rozhodnutí o vyhovění žádosti žalobce v jím požadované struktuře pak budou negativní dopady na mé soukromí o to citelnější.

4. Pro úplnost také připomínám, že žádost žalobce dle z. č. 106/1999 Sb. nebyla zcela zamítnuta. Byly mu poskytnuty informace o výši vyplacených odměn v anonymizované podobě (ve formátu „náměstek ministra 1" až náměstek „ministra 9" a „ředitel odboru 1" až „ředitel odboru 44") společně se sdělením systému Ministerstva průmyslu a obchodu ČR k určení výše odměn. Žalovaný odmítl pouze tu část žádosti, ve které žalobce požadoval zveřejnění jmen a příjmení jednotlivých náměstků a ředitelů. Dle mého názoru tak bylo plně

vyhověno právu na informace, včetně zájmu veřejnosti na kontrole nakládání s veřejnými prostředky.

5. S ohledem na výše uvedené jsem nedal souhlas se zveřejnění výše mého platu a odměn ve struktuře požadované žalobcem a proto jsem se též rozhodl předložit toto písemné vyjádření. V něm bych chtěl dále učinit pár poznámek k důvodům, které mně vedou k závěru, že aplikace § 8b zákona č. 106/1999 Sb. učiněná NSS v rozsudku 8 As 55/2012-62, a o níž v tomto řízení jde především, je v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále též jen „Listina"), Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „EÚLP") a Listiny základních práv Evropské unie (dále též jen „LPEU").

6. Ve světle těchto rozporů je pak zřejmé, že se žalovaný nedopustil nezákonnosti, když se při rozhodování o dotčené žádosti žalobce dle zákona č. 106/1999 Sb., odchýlil od aplikace § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ve výkladu NSS.

II. K ROZPORŮM § 8B ZÁKONA Č. 106/1999 SB. S JINÝMI PRÁVNÍMI NORMAMI

7. Jak jsem uvedl výše, domnívám se, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb., zejména ve světle výkladu NSS, je v rozporu s jinými právními normami, kterými je Česká republika vázána.

8. Především jde o rozpor mezi § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny o ochraně soukromého a rodinného života a ochrany před neoprávněnými nakládáním s osobními údaji. Dále jde o rozpor s čl. 7 LPEU a čl. 8 LEPU týkající se stejných práv a v neposlední řadě jde o rozpor s čl. 8 EÚLP zaručující práva na ochranu soukromí a ochranu osobních údajů.

II.1.k rozporu s Listinou

9. Čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny zaručují každému právo na „*ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života*" a právo na „*ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě*". Tato práva se však díky existenci § 8b zákona č. 106/1999 Sb. stala „konkurujícími" právu na informace ve smyslu čl. 17 dost. 1 Listiny.

10. A právě nyní projednávané řízení velmi dobře dokumentuje konflikt, který zde vznikl.

11. Ústavní soud ve své judikatuře řeší situace střetu dvou základních práv a d
i návod na jejich řešení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 16. čer
2005, I. ÚS 353/04, pasáž V.). Dokonce dal i přesný návod konkrétně pro
práva na informace a práva na ochranu osobnosti a soukromého života (
nález sp. zn. IV. ÚS 154/97 ze dne 9. 2. 1998).

12. Podstatou řešení takového konfliktu je najít postup, který bude co nejvíce šetř
podstatu a smysl obou dotčených práv a případně identifikovat, které právo
má dostat přednost. Avšak nesmí se tak stát neodůvodněně.

13. Avšak výklad § 8b zákona č. 106/1999 Sb. prováděný NSS však faktický
znemožňuje ochranu soukromí a osobních údajů dotčených osob a to
bez toho, že by takový postup byl odůvodnitelný konkrétním a důvodným
zájmem na informace v konkrétní situaci. Tj. NSS neodůvodněně, resp.
nedostatečně důvodně, dává přednost právu na informace na úkor práva na
ochranu soukromí.

14. Musím totiž připomenout, co se skutečně stane, pokud bude žalovaný nucen
postupovat dle výkladu NSS. Bude muset vždy podat informaci o výši, účelu a
podmínkách platu i odměn všech svých zaměstnanců (všichni jsou totiž
placeni z veřejných prostředků), včetně uvedení jejich jména, příjmení, roku
narození a obce trvalého pobytu. A nejen to. Dle § 5 odst. 3 zákona č.
106/1999 Sb. bude muset takto zpracované informace zveřejnit způsobem
umožňujícím dálkový přístup. Tabulka v excelu s požadovanými informacemi
nebude tak rozsáhlá, aby snad šlo uplatnit výjimku danou § 5 odst. 3 zákona
č. 106/1999 Sb., jak naznačuje alibisticky NSS v (viz věc 8 As 55/2012-62,
bod 93).

15. Jinými slovy, bude možno kdykoli po zadání mého jména do jakéhokoli
internetového vyhledávače najít důvěrné informace o mé osobě a to bez
ohledu např. na to, že již nebudou pravdivé (např. s ohledem na změnu
okolností).

16. Takto neodůvodněné upřednostnění práva na informace před právem
na ochranu soukromého života a ochranu osobních údajů považuji s ohledem
na faktické dopady za zásadní porušení podmínek stanovených Ústavním
soudem pro možnost zásahu do základních lidských práv.

17. Ústavní soud totiž ve svých nálezech stanovil, že o takovém zásahu by měly
rozhodovat soudy, a to na základě okolností každého jednotlivého případu,

což však § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ani NSS nedělá. Dle NSS postačovalo, že takové posouzení učinil přímo zákonodárce.[1]

18. Avšak nejpodstatnějším problémem § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a judikatury NSS k němu je, že není vůbec zkoumáno, zda existuje řešení, které co nejvíce šetří podstatu dotčených práv. Tím je zcela vynechán jeden z kroků předepsaných Ústavním soudem pro řešení střetu základních práv. Ústavní soud jasně říká, že nejprve je třeba posoudit existenci či neexistenci takového řešení a teprve není-li takové řešení nalezeno, je možno přistoupit ke kroku č. 2 a to k výběru práva, které má být upřednostněno. NSS tak neučinil; pouze automaticky upřednostnil právo na informace.

19. Podle NSS totiž při střetu dotčených základních práv nemohou být v podstatné míře obě práva zachována. Dle NSS není jiné řešení, resp. NSS se takovým řešením nebo jeho hledáním vůbec nezabýval. Proto dle NSS musí vždy dojít k narušení buď práva na soukromí nebo práva na informace.

20. Avšak dle mého názoru existuje takové řešení, které by přiměřeně zachovávalo obě práva, což dokládá postup žalovaného, když poskytl anonymizované údaje o platech a odměnách dotčených osob s vysvětlením systému určení odměn. Mohl také poskytnout údaje o průměrném platu a odměnách na dotčených pracovních pozicích, o zařazení dotčených osob v systematizaci, z čehož lze s ohledem na právní předpisy platové podmínky určit. Osobně považuji postup žalovaného za nejvhodnější, neb dává „dostatečně věrný obraz[2] o nakládání s veřejnými prostředky při absenci zásahu do základních práv dotčených zaměstnanců v podobě poskytnutí konkrétní výše platu a odměn, jména a příjmení, rokem narození a obce trvalého pobytu.

21. Tím, že NSS nehledal žádné další řešení a pouze dal automaticky přednost právu na informace před právem na soukromí, neodůvodněně upřednostnil jedno základní právo před druhým, což judikatura Ústavního soudu vylučuje.

---

[1] Viz rozsudek NSS ve věci 8 AS 88/2012-62, body 76 a násl.

[2] Podobné slovní spojení použil Soudní dvůr, když při hledání jiného méně omezujícího opatření zvažoval naplnění dotčených zájmů – viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2010 *Volker a Markus Schecke a Eifert*, ECLI:EU:C:2010:662, bod 78: „*Konkrétné se nezdá, že takové omezení, které by chránilo některé z dotčených příjemců před zásahem do jejich soukromého života, by neposkytlo občanovi dostatečně věrný obraz podpor vyplácených EZZF a EZFRV umožňující dosažení cílů uvedené právní úpravy.*“

22. Nicméně i pokud by doopravdy nebylo řešení zachovávající podstatu a smy obou dotčených práv – *quo non*- pak v takové situace je nutno dát přednos právu na ochranu soukromí a osobních údajů. Informace o platu a odměnách zejména ve spojení se jménem, příjmením, příp. rokem narození a obc trvalého bydliště, je zvlášť významným osobním údajem. Plat je pro zaměstnance žalovaného zpravidla hlavní zdroj příjmů, zejména s ohledem na omezení možnosti jiných příjmů v zákoně č. 234/2014 Sb., zákona o státní službě jediným. Informace o něm tedy *de facto* definuje poměrně přesné majetkové poměry dotčené osoby.

23. Závažnost takového zásahu je pak zvýšena povinným zveřejněním těchto zvlášť významných osobních údajů způsobem umožňujícím dálkový přístup ve smyslu § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. S ohledem na sofistikovanost dnešního běžně dostupného softwaru a internetových vyhledávačů a rozmach různých databází dostupných na internetu (např. Centrální evidence exekucí, Katastr nemovitostí, registr hráčů hazardních her, apod.) nebo sociálních sítí pak bude takový údaj nejen lehce dohledatelný, ale také jednoduše kombinovatelný a zpracovatelný s jinými údaji. Jak uvedeno výše, závěr NSS o tom, že *„takto rozptýleně zveřejňované informace shromažďovat do jednoho datového souboru, strukturovaně zpracovávat a kombinovat s jinými informacemi“*[3] je *„poněkud obtížnější“*[4] naprosto nereflektuje dnešní informační společnost.

24. Právo na informace o platech dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. přitom není jediným způsobem realizace práva na informace dle čl. 17 Listiny ve vztahu k nakládání s veřejnými prostředky. Nelze zapomenout na to, že jsou zveřejňována jak pravidla pro hospodaření s veřejnými prostředky pro jednotlivé orgány veřejné správy, jejich strukturovaný rozpočet, závěry o hospodaření apod. Jsou také stanovena zákonná pravidla pro platové poměry zaměstnanců veřejného sektoru. Neposkytnutí informace o platu konkrétního (rozuměj jménem, příjmením, rokem narození a obcí pobytu identifikovaného) není takovým zásahem do podstaty základního práva a informace jako zásah do práva na ochranu soukromí a osobních údajů podobě výše popsané.

---

[3] dek NSS ve věci 8 AS 88/2012-62, bod 93.
[4] dek NSS ve věci 8 AS 88/2012-62, bod 93.

25. Na závěr je pak vhodné připomenout, že čl. 17 dost. 4 Listiny umožňuje omezit právo na informace z důvodu ochrany práv a svobod druhých. Na rozdíl od čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny, který o takové možnosti omezení nehovoří. To nutně vede k závěru, že v případě kolize těchto dotčených základních práv by mělo být upřednostněno právo na ochranu soukromí a osobních údajů, a nikoli právo na informace, jak činí NSS.
26. Navrhuji tedy, aby Městský soud v Praze předložil dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky návrh na zrušení § 8b zákona č. 106/1999 Sb.

II.2. k rozporu s EÚLP

27. Čl. 8 odst. 1 EÚLP dává každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, což se vztahuje i na profesní činnost a tedy i na platové podmínky.[5]
28. K zásahu do tohoto práva ze strany státního orgánu může dojít pouze v souladu se zákonem, pokud je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany prvá a svobod jiných (viz čl. 8 odst. 2 EÚLP).
29. Z dikce čl. 8 odst. 2 EÚLP je zřejmé, že právo na informace není uvedeno mezi důvody pro omezení práva na respektování soukromého či rodinného života.
30. Kromě toho podmínkou omezení tohoto práva je vždy „*naléhavá společenská potřeba*,“[6] tj. nezbytnost, přičemž pro rozsah uvážení příslušného státního orgánu rozhodujícího o omezení je podstatná nejen povaha dotčeného legitimního cíle, ale také povaha zásahu.[7]
31. Vzhledem k tomu, že je možno najít méně omezující opatření k dosažení téhož sledovaného cíle (viz výše), nelze § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ve světle výkladu NSS mít za nezbytné opatření ve smyslu čl. 8 odst. 2 EÚLP. Opatření požadované NSS totiž neguje podstatu práva na respektování soukromého a rodinného života. Ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ve světle

---

[5] Viz zejm. rozsudek ESLP ze dne 16. února 2000 *Amann vs. Švýcarsko*, stížnost č. 27798/95, bod 65.
[6] Viz rozsudek ESLP ze dne 24. listopadu 1986 *Gollow vs. Spojené království*, stížnost č. 9063/80, bod 55.
[7] Viz rozsudek ESLP ze dne 26. března 1987 *Leander vs. Švédsko*, stížnost č. 9248/81, bod 59.

výkladu NSS je tedy v rozporu s čl. 8 EÚLP, což je dle s čl. 10a Ú
České republiky důvod pro neaplikaci § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a násl
pro zamítnutí této žaloby.

II.3. k rozporu s LPEU

32. Projednávaná věc má také unijní rozměr. Poskytování informací, o které žádá žalobce, je zpracováním osobních údajů dle čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále též jen „směrnice 95/46/ES"). Jedná se tedy o aplikaci unijního práva ve smyslu čl. 51 odst. 2 LPEU a na danou věc lze použít ustanovení LPEU.

33. Konkrétně jde o čl. 7 LPEU, dle kterého má každý *„právo na respektování svého soukromého a rodinného života a komunikace."* Dále je dotčen čl. 8 LPEU chránící osobní údaje, protože *„[K]aždý má právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají. Tyto údaje musí být zpracovány korektně, k přesně stanoveným účelům a na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem."*

34. Tato práva mohou být omezena pouze při splnění následujících podmínek, jak plyne z čl. 52 odst. 1 LEPU: předpokládaná omezení jsou stanovena zákonem, respektují podstatu uvedených práv a svobod, je dodržena zásada proporcionality, omezení jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, uznaným Unií, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

35. Jak plyne z výše uvedeného (srov. body 19 - 15 tohoto vyjádření), výklad omezení práv na ochranu soukromého života a osobních údajů dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ve světle výkladu NSS však podstatu těchto práv nejen že nerespektuje, ale dokonce ji zcela neguje. Zároveň není respektována ani zásada proporcionality, protože, jak ukázáno v bodě 20 tohoto vyjádření, je možné najít méně omezující opatření, kterými může být dosaženo stejného legitimního cíle.

36. Právě nedodržení zásady proporcionality bylo důvodem, proč Soudní dvůr prohlásil za neplatné některé části unijních nařízení ukládajících členským státům povinné zveřejňování informace o všech příjemcích podpor v rámci společné zemědělské politiky. Tyto předpisy nečinily *„rozdíl podle takových*

relevantních kritérií, jako je doba, po kterou takové podpory dostávali, frekvence podpor nebo jejich typ a výše.[8]"

37. Soudní dvůr konstatoval, že není možné automaticky upřednostnit cíl transparentnosti před právem na ochranu osobních údajů, a to ani *„...když jsou ve hře významné ekonomické zájmy."*[9] Unijní orgány se při přijímání dotčené unijní legislativy také dopustily nesprávného postupu, když nehledaly jiná méně omezující opatření základních práv dotčených osob. Dle Soudního dvora *„[O]právněné zájmy veřejnosti by byly uspokojeny zveřejněním anonymních statistických údajů."*[10]

38. Jinými slovy, poskytnutí anonymizovaných údajů by bylo takovým méně omezujícím opatřením, protože ani právo daňových poplatníků na informování o využívání veřejných prostředků nemůže zrušit nutnost provést *„...vyvážené poměření jednotlivých dotčených zájmů..."*[11], které vyžadovalo ověření, zda nedochází k nepřiměřenému zásahu do práv dotčených osob dle čl. 7 a 8 LPEU.

39. A právě v souladu s těmito závěry Soudního dvora žalovaný postupoval, když hledal jiné méně omezující opatření, které by umožnilo naplnit jak právo na informace, tak právo na ochranu soukromí a osobních údajů dotčených osob. Tímto opatřením bylo poskytnutí anonymizovaných údajů o platech a odměnách (viz výše bod 20 tohoto vyjádření). Právě proto, že žalovaný poměřoval oba dotčené zájmy, mu umožnilo žádost neodmítnout zcela ale pouze částečně (a tím naplnit legitimní cíl práva na informace při současném zachování práva na ochranu soukromí a osobních údajů).

---

[8] Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2010 *Volker a Markus Schecke a Eifert*, ECLI:EU:C:2010:662, bod 89.

[9] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2010 *Volker a Markus Schecke a Eifert*, ECLI:EU:C:2010:662, bod 85.

[10] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2010 *Volker a Markus Schecke a Eifert*, ECLI:EU:C:2010:662, bod 73.

[11] Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2010 *Volker a Markus Schecke a Eifert*, ECLI:EU:C:2010:662, bod 79: *„I když v demokratické společnosti mají daňoví poplatníci právo být informováni o využívání veřejných prostředků (viz výše uvedený rozsudek Österreichischer Rundfunk a další, bod 85), nic to nemění na tom, že vyvážené poměření jednotlivých dotčených zájmů vyžadovalo, aby dotyčné orgány před přijetím ustanovení, jejichž platnost je zpochybňována, ověřily, zda zveřejňování jmenovitých údajů o všech dotčených příjemcích a přesných částkách, které každý z nich obdržel z EZZF a EZFRV – a to aniž je činěn rozdíl podle délky trvání, frekvence nebo typu a výše obdržených podpor – prostřednictvím jediné internetové stránky v každém členském státě, která je volně přístupná, nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimně sledovaných cílů, s ohledem zejména na zásah do práv přiznaných články 7 a 8 Listiny, ke kterému takové zveřejnění vede."* (důraz doplněn.)

40. V projednávaném případě, resp. v případě výkladu § 8b zákona č. 106/1999 Sb. NSS, jde o stejnou situaci jako v popsané věci řešenou Soudním dvorem. Ani NSS ani zákonodárce nezvážili jiná méně omezující opatření, která existovala, v důsledku čehož nedošlo k „vyváženému poměření jednotlivých dotčených zájmů", čímž nebyla splněna zásada proporcionality, která je podmínkou pro omezení základních práv dle čl. 7 a 8 LPEU. Ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb. ve výkladu NSS je tedy nutno považovat za odporující tomuto ustanovením LPEU.

41. Tento rozpor § 8b zákona č. 106/1999 Sb. s čl. 7 a 8 LPEU je důvodem pro neaplikaci § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a tedy důvodem pro zamítnutí žaloby.

42. Jak ukázáno výše, jsem přesvědčen, že rozpor § 8b zákona č. 106/1999 Sb. s čl. 7 a 8 LPEU je nutno s ohledem na judikaturu Soudního dvora nutno považovat za *acte éclairé*. A to navzdory tomu, že NSS nepovažoval za relevantní pro výklad § 8b zákona č. 106/1999 Sb. s ohledem na rozdílné skutkové okolnosti a dospěl tak k závěru, že není nutno podávat předběžnou otázku (viz věc 8 As 55/2012-75, bod 95).

43. Jak již naznačeno výše (viz bod 23 tohoto vyjádření), s tímto závěrem se nelze ztotožnit právě proto, že nyní projednávanou věc s dotčeným rozsudkem Soudního dvora spojuje přinejmenším absence zvážení jiných méně omezujících opatření a následné automatické upřednostnění práva na informace.

44. V případě pochybností o zamítnutí žaloby navrhuji obrátit se na Soudní dvůr se žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie s předběžnou otázkou následujícího znění: „*Brání právo Evropské unie, zejména čl. 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou proporcionality, takovému vnitrostátnímu ustanovení jako je § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jak je vykládán Nejvyšším správním soudem, kdy orgány státní správy, samosprávy a veřejné instituce mají povinnost na základě žádosti jakékoli osoby mají povinnost bez dalšího poskytnout osobní údaje příjemců veřejných prostředků ve formátu jméno a příjmení dotčené osoby, rok narození, obec trvalého bydliště a výše, účel a podmínky poskytnutí veřejných prostředků, bez*

toho, že by v každém konkrétním případě tyto orgány posuzovaly přiměřenost zásahu do základních práv dotčené osoby?"

III. K ÚDAJNĚ NEZÁKONNÉMU POSTUPU ŽALOVANÉHO

45. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Tento závěr však podepírá pouze tvrzením, že žalovaný byl povinen se řídit rozsudkem NSS ve věci 8 As 55/2012-62.

46. Výše je ukázáno, že vzhledem k tomu, že výklad § 8b zákona č. 106/1999 Sb. předkládaný NSS odporuje Listině, resp. EÚLP, resp. LPEU, tak jak tyto předpisy vykládají Ústavní soud, resp. Soud pro lidská práva, resp. Soudní dvůr EU. Žalovaný, jakož i další správní orgány a soudy České republiky, byl tedy dokonce povinen[12] § 8b zákona č. 106/1999 Sb. neaplikovat.

47. Přestože je NSS toho názoru, že jeho závěry ohledně § 8b zákona č. 106/1999 Sb. nejsou s danými normami v rozporu, finální verdikt může učinit ohledně Listiny pouze Ústavní soud, ohledně EÚLP pouze Evropský soud pro lidská práva a ohledně LPEU pak jen Soudní dvůr EU. Není tedy možné aplikovat § 8b zákona č. 106/1999 Sb. bez změny, resp. doplnění stávající rozhodovací praxe uvedených soudních orgánů.

48. Výše uvedené skutečnosti mně znovu vedou k návrhu, aby Městský soud v Praze podal Ústavnímu soudu, resp. Soudnímu dvoru žádost o posouzení slučitelnosti § 8b zákona č. 106/1999 Sb. s Listinou, resp. LPEU.

IV. NÁVRH ROZHODNUTÍ

49. Vzhledem k výše učiněnému navrhuji Městskému soudu učinit následující rozhodnutí:

1) **Řízení se přerušuje.**
2) **Ústavnímu soudu se předkládá návrh na zrušení § 8b zákona č. 106/1999 Sb.**

---

[12] Povinnost neaplikovat ustanovení vnitrostátních zákonů v případě rozporu s EÚLP plyne z čl. 10 Ústavy české republiky. Povinnost neaplikovat ustanovení vnitrostátních zákonů v případě rozporu s LEPU plyne z čl. 10a Ústavy České republiky ve spojení s nálezy Ústavního soudu – např. nález Ústavního soudu ze dne 3. Května 2006, Pl.ÚS 66/04, bod 52, ve spojení s judikaturou Soudního dvora – viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 2003 *Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) proti Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato*, ECLI:EU:C:2003:430, zejména bod 50.

Podpůrně navrhuji Městskému soudu učinit následující rozhodnutí:

1) **Žaloba se zamítá.**
2) **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Podpůrně navrhuji Městskému soudu učinit následující rozhodnutí:

1) **Řízení se přerušuje.**
2) **Soudnímu dvoru se předkládá žádost o rozhodnutí o předběžné otázce: „Brání právo Evropské unie, zejména čl. 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou proporcionality, takovému vnitrostátnímu ustanovení jako je § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jak je vykládán Nejvyšším správním soudem, kdy orgány státní správy, samosprávy a veřejné instituce mají povinnost na základě žádosti jakékoli osoby mají bez dalšího poskytnout osobní údaje příjemců veřejných prostředků ve formátu jméno a příjmení dotčené osoby, rok narození, obec trvalého bydliště a výše, účel a podmínky poskytnutí veřejných prostředků, bez toho, že by v každém konkrétním případě tyto orgány posuzovaly přiměřenost zásahu do základních práv dotčené osoby?“**

V Praze dne 21. ledna 2017

Ing. Petr Očko, Ph.D
Trvale bytem: [redacted]
Adresa pro doručování: [redacted]

DODEJKA
RR A165178 8 CZ
Městský soud v Praze
P.O. Box 803
PRAHA 1
111 21

zvolilo Ministerstvo
anonymizace. Jsem
zaručit, že nebude
(právo na inform
soukromí dle čl.

3. Stejně tak jse
MPO zaručuje